

Uspešno izpeljana ideja

Slovenska prvenstvena smer na K7

Besedilo: Luka Stražar

Gore so od vedno šibkejših sončnih žarkov postajale vse bolj rdeče. Nebo je bilo jasno in pogled na Mašerbrum, ki je kraljeval nad bližnjimi gorami, je bil čudovit. Večer v gorah je za tiste, ki jih na žalost večino preživimo v dolini, res vreden spomina. Kljub njegovi lepoti pa zahoda z Nejcem nisva bila pretirano vesela. Po dobrih trinajstih urah plezanja nama namreč še vedno ni uspelo priplezati do prostora za šotor. Na sidrišču sva si izmenjala opremo, nataknil sem si še čelno svetilko in začel plezati zadnji (tako sem vsaj upal) raztežaj tistega dne.

Ta se je začel v trdi temi ob treh zjutraj. Z nekaj čapatiji¹, s pozdravom *inšalah*² našega kuharja in v soju čelnih svetilk sva se odpravila proti ledeniku. Zaradi nepozornosti sva še pred ledenikom skrenila s poti in tako izgubila celo uro, kar ni bila ravno najboljša popotnica. Ledenik, ki je bil prijaznejši, kot sva pričakovala, in dober sneg na začetnih strminah sta nama vrnila dobro voljo. Stvari so spet tekle tako, kot je treba.

¹ Preproste "palačinke" iz moke in vode.

² Božja volja.

Ledni trakovi se v spodnjem delu formirajo v obdobju padavin ter tako ob pravem trenutku omogočajo hitro, lepo, a tudi težko in konstantno plezanje. Izбира pravnega časa začetka vzpona je nujna. Foto: Nejc Marčič

Cilj prvega dne je bil vzpon do grebena, kjer se je nakazovala prva primerna polica za postavitev šotora. Od nje naju je ločilo okoli tisoč metrov stene, v kateri je bilo za postavitev šotora bolj malo možnosti. Plezala sva nenavezana in tako hitro pridobivala višino. Bila sva dobro aklimatizirana, saj je bilo za nama že kar nekaj vzponov, le nahrbtnika sta bila občutno težja. Eden za drugim so si sledili ne prestrmi snežno-ledni trakovi, nato pa naju je zaustavil siten prehod čez skok, kjer sva se navezala. Vreme je bilo lepo in podobno je bilo obljubljeno tudi za naslednji dan.

Sledili so raztežaji lepega in dokaj strmega plezanja po ledu in skali. Izgubil sem pravi občutek za čas, popolnoma sta me prevzela plezanje in iskanje prehodov v ogromni steni. Na to, da bo treba čim prej najti prostor za bivač, naju je spomnila čedalje bolj rdeča svetloba sonca, ki je tonilo proti obzorju. S temo sva prišla do police, hitro postavila šotor in utonila v spanec.

Naslednji dan naju je zopet pozdravil z lepim vremenom, le temperature so bile opazno nižje in težko je bilo ogreti nekoliko utrujeno telo. Začela sva navezana in po lažjem pobočju

prišla do prvega od pretežno skalnih skokov, ki so nama zapirali pot proti vrhu. Nejc se je kmalu ustavil in začel varovati. Čez skalno pregrado je vodil logičen prehod po ozkem ledenem kotu, ki ga je na koncu zapiral manjši balvan. Od spodaj ni izgledalo pretirano težko, vendar je že po nekaj metrih postalo jasno, da so težave ta dan na programu že zelo zgodaj. Boj s 30 metri ledu in skale nama je vzel veliko časa. Sledilo je nekaj raztežajev lažjega kombiniranega plezanja, kjer pa nama je močno sonce pobralo veliko moči. Po prehodu čez neprijetno ledišče sva se znašla pod strmim skokom. Da sva se prerinila preko, sva si v nekaj metrih pomagala tudi s tehniko. Spet sva se znašla na ledeni strmini, kjer sva napredovala le mukoma, saj je bil led trd, midva pa že utrujena od vseh dogodkov tistega dne. Na grebenu sva si pozno popoldne postavila šotor in si začela kuhati prepotrebno tekočino. Ob kuhanju je minil preostanek dneva.

Tretji dan sva začela zgodaj, saj je bilo za popoldan napovedano poslabšanje vremena. Zadnji skok sva obšla po desni strani, kjer sva se približala velikemu seraku in zato pohitela, kolikor se je dalo, da sva

bila hitro mimo nevarnega mesta. Nato pa se nama je na obrabih narisal velik nasmeh, saj sva ugotovila, da je prehod čez zadnji serak, ki zapira prehod na vrhnje pobočje, lažji, kot sva pričakovala. Nad njim sva pustila nahrbtnika in vrvi ter se odpravila proti vrhu. Vreme je bilo še vedno lepo in na vrhu naju je pozdravil imeniten pogled na K2 in Čogoliso.

Na sestopu se je vreme res poslabšalo in zvečer je začelo snežiti. Spusti po vrvi naslednji dan so tako potekali večinoma v megli in rahlem sneženju. Ko pa sva zopet stopila na ledenik, sva se začela zavedati, da nisva več daleč od zaključka svojega vzpona. Ideja, ki se je porodila ob ogledih fotografij doma in nato čisto spontano dozorela v bazi, je bila uspešno izpeljana. V zahodni steni K7 nama je uspelo doživeti odlično himalajsko izkušnjo. ◉

Kljub številnim poizkusom vrhunskih svetovnih alpinistov sta Luka in Nejc šele tretja naveza, ki je stopila na zahodni vrh K7. Lahko rečemo, da je to tudi slovenska gora, saj so bili pri vseh uspešnih vzponih prisotni Slovenci. Pri prvem Marko Prezelj skupaj z ameriškima prijateljema in pri drugem Luka Lindič, Rok Blagus in Aleš Česen.
Foto: Nejc Marčič

